



Ufukta, volkanik Salina adası var...



Sardunya Adası görünüyor...



Bella Vista kıyıları...



Fırtınalı bir gün...



Tiran denizinde deniz kaplumbağasıyla karşılaştık...



Bulutlar üzerimize geliyor...

“OSMAN, GÜVERTE PLAJA DÖNMÜŞ...”

Lipari Adası'ndan dergi yazılarını yollayacağız. Eskiden yazıları postayla yollardık. Postanede zarfını, pulunu yalar postacıya teslim ederdik. Kaderimize razı tekneye döner, yerine ulaşması için dua ederdik. Artık 'mail' ile yolluyoruz. Postanelere ise güzelse binasının fotoğrafını çekmeye gidiyoruz.

Kimileri bugünü geçmişle mukayese etmeyi pek sever. Halbuki ne gerek var, “eskiden şöyleydi, böyleydi” karşılaştırmalarına girmeye. Bırak eskiden olanları da, bugünü yaşamaya bak, değil mi?.. Ama insana özgü bir huy bu. Ne yazık ki bu kötü huy bende de var. Üstelik ‘Bir Bilen’, ‘Baba’ gibi sıfatları da bulunan büyük devlet adamımız, 8. Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel'imizin, “Dün dündür, bugün bugün” vecizesini o kadar çok işitmeme rağmen. Büyük sözü dinlemiyoruz işte!

Bizim zamanımızda, yani 15 sene kadar önce, memlekete haber yollamak için faks olan yerler arardık. Genel telefon her yerde bulunmadığı ve çok pahalı olduğu için en uygun haberleşme yolu buydu. Halbuki şimdi öyle mi; her yerde internet var, üstelik telefona göre çok da ucuz. İtalya'da ilk gittiğimiz limanda internet ararken, bir yandan da Sibel'e o günleri anlatıyordum. Eskiden ne zorluklar çektiğimizi öğrensin de, bugünlerin kıymetini bilsin diye. Ama o “Daha eskiden de dumanla haberleşiyorlarmış” dedi. Niye böyle dedi anlayamadım.

Bu ülkede yabancıların internete girmesi diğer ülkelerden farklı oluyor. Biz de burada öğrendik. Değişik bir uygulamaları var. Daha ülkeye giriş yaptığımız ilk gündü. Tekneden

çıkış taze ekmeğimizi almıştık. Sırada artık hayatımızın acı bir parçası olan internete girmek vardı. Ekmek aldığımız fırının karşısındaki @ işaretli kafeteryaya girip, boş bir masaya oturmak üzere hamle ettim. Ama kasadaki kız oturmamı engelledi. Kimliğimi görmek istedi. Ben haklı olarak tipimi beğenmediğini düşündüm. Sırf o değilmiş. Bütün yabancıların önce pasaportlarını göstermeleri gerekiyormuş. Pasaportumu uzattım. Fotokopisini çekti. Sonra verdiği formu doldurup imzaladım. Ancak o zaman bilgisayar başına oturmama izin çıktı. Bu ülkenin adeti de böyle. İtiraz etmeye gerek yok. Ben sordum söylediler, kanunda yeri varmış. Ayrıca İtalya'da internet çok pahalı. Saat ücreti 5 ile 10 Euro arasında değişiyor.

Tiren denizinde

Lipari Adası'nda dergiye yazı ve fotoğrafları yollamak için tam iki saat internet kafeteryada oturmamız gerekti. Yani çok masraf ettik! Posta yerine ulaşınca artık biz de harekete hazırдық. Yağmurlu bir sabah erkenden botu güverteye aldık. Demir vira edildi. Burnumuzu Lipari'nin güneyine çevirdik. İskeleimizdeki Volcano Adası'nın koni şeklindeki zirvesinden dumanlar yükseliyor. Bu haliyle tepesinden duman tüten bir Kızılderili çadırını andırıyor. Civardaki ▶



Osman Atasoy, Uzaklar II ile yeni seyahati için 11 Ekim'de yola çıktı. Atasoy'un hedefi, dünyada az sayıda denizcinin dönmeyi başarabildiği Horn Burnu. Osman Atasoy, izlediği rotayı, yaşadığı macerayı her ay **MBY** okuyucularıyla paylaşıyor.



Arbatax'ta Polizia Finanza!



Uzaklar II'nin direktten görünümü...



Uzaklar Arbatax rıhtımında...

bütün adalar gibi o da volkanik. Kraterin ağzına yakın yerlerde yeşil, sarı kükürt izleri gözüküyor. Siyah lav yatakları aşağıya, denize kadar uzanıyor. O kızgın lavlar suya değdiğinde kimbilir nasıl bir 'cozz' sesi çıkmıştır. Daha gerideki Stromboli'nin zirvesinden yükselen beyaz duman batıya doğru kıvrılıp, denize paralel hale gelmiş. Bu iyiye alamet. Demek ki rüzgarı arkadan alacağız.

Pusula rotamız 276°. Sardunya Adası'nın Cagliari şehri bulunduğumuz yerden 300 deniz mili mesafede. Normal şartlarda en fazla üç günlük yol. Ancak denizde kimin neyle karşılaşacağını sadece tanrı bilir. Her an her şey olabilir. Denizdeki temel kural bu. En küçük tekneden süper tankerine kadar hepimiz için geçerli. O yüzden on binlerce tonluk dev gemiler bile gidecekleri limana varış zamanını 'Tahmini Varış Zamanı' (ETA) olarak bildirirler. İnsan karadaki günlük hayatta nelerle karşılaşacağını az çok biliyor. Denizde ise böyle bir şey yok. Galiba bu nedenle deniz hayatı bana daha sahiciymiş gibi geliyor.

Dört kuvvetindeki poyrazı kış omuzluğundan alan Uzaklar'ın keyfine diyecek yok. Uzun zamandır böyle kolayına bir hava görmemişti. Tam arma, 7 knot hızla batıya doğru koşuyor. Öğleden sonra Alicudi Adası'nın güneyinden geçiyoruz. Gece Palermo'nun göğe vuran ışıkları güney ufkunu kızartıyor. Sibel sabaha karşı vardiyaya kaldırdığında Ustica Adası'nın dümen suyumuzda kaldığını görüyorum.

Elimde içi çay dolu kupa, güneşin doğuşunu izliyorum. İşte, kısacık hayatımıza yeni bir gün daha doğuyor. Akşam güneş batana kadar sürecek, sonra bir daha geri gelmemek üzere bitecek. Hava karardığında o incecik hayat defterimizden bir sayfa daha silinmiş olacak. Bugün şanslı olduğumu düşünüyorum. Güne sıfırdan başladım, daha akşama kadar doya doya yaşayacak çok zamanım var. Tan yeri önce kızartıyor, sonra renkler pembeden yeşile dönüyor.

Her anı içime sindirerek seyrediyorum. Güneş yükselince yunuslar geliyor. Sibel'i uyandırıyorum, sevinçle baş üstüne koşuyor.

Cebelitarık yolunda balonla seyir...



"Ne zaman yeni bir limana girsek, çok geçmeden resmi görevliler yanibaşımızda bitiyor. Bizimle birlikte gelmiş başka tekneler de oluyor ama onlara uğramıyor, illa bize geliyorlar..."

Akşam hava kararırken oltanın çingırağı çalıyor. Gelen iki kiloluk bir ton balığı; beyaz etli cinsinden. Güverteye çekerken göz göze geliyoruz. Kocaman gözleriyle adeta yalvarır gibi bakıyor, içim fena oluyor. Ama bırakmam. Onu avladık, artık bizim oldu. Denizin kanunu böyle, bunu o da biliyor. Sibel akşam için pirinçli kabak yemeği yapmıştı. Balığı yanında yiyeceğiz. Yanmaz tavada iki büyük parçayı ızgara ediyoruz.

Bella Vista

Hava değişiyor. Rüzgar saat istikametinde dönmeye başladı. Geceyarısından sonra batı lodosta karar kılıp 3-4 kuvvetinde esmeye başlıyor. Kafadan gelen rüzgarı kullanabilmek için rotamızı 25° sancağa alıyoruz. Sardunya'nın

güneydoğusundaki Carbonara Burnu iskele baş omuzluğumuzun yüz mil ilerisinde. Sabah rüzgar batıya dönerek biraz daha canlanıyor. Teknenin burnunu 20° daha sancağa çeviriyoruz. Bu rotayla artık Cagliari'ye gitmek mümkün değil. Bu gece bir yere girmemiz lazım. Çünkü yarın kötü hava geliyor. Rüzgar karayelden 7-8 kuvvetinde esecek. Nereye girebiliriz diye haritayı incelemeye başlıyoruz. Cagliari'nin 50 mil kuzeyinde, hafifçe doğuya çıkan Bella Vista adında bir burun dikkatimi çekiyor. Türkçesi "Güzel Manzara" gibi bir şey olmalı.

Burnun güneyindeki koy demirlemeye uygun gibi gözüküyor. Baş omuzluktan gelen rüzgar 5 kuvvete yükselince ana yelkene birinci camadanı vuruyoruz. Süratimiz 7 knot ➤

civarında. Bu mevsimde saat 17'de hava kararıyor. Güneş ufuktaki Sardunya'nın dağlarının arkasında kayboluyor. Demirleyeceğimiz yere 1.5 mil kalınca yelkenleri indiriyoruz. Uzaklar ağır yolla karaya yaklaşıyor. Gece bilmediğim yerlere girmeyi hiç sevmiyorum. Yolumuz üstünde şamandıra, ağ, bunlara bağlı yüzen bir halat ya da çaparız verecek başka bir şey olabilir. Sibel baş üstünde elindeki projeksiyonla önümüzü görmeye çalışıyor. 7.5 metre derinliği bulunca demiri koyuveriyoruz.

“Gece mesafe tahmini yapmak zordur. İnsana mesafeler olduğundan daha yakınmış gibi gelir...”

ederken ben de arkadaşına ne tür bir polis olduklarını soruyorum. Memur, bizde polisler çeşit çeşittir, diyor: “Polizia Municipal,

Bonifacio Boğazi

Karayel fırtınası üç gün boyunca göz açtırmıyor. Rüzgar üzerimize doğru esiyor. Rıhtımların arkasındaki yüklemeye boşaltma alanının tozu, toprağı teknenin üzerine yağıyor. Sabah güverteye çıkan Sibel sesleniyor: “Osman, güverte plaja dönmüş...” Sadece güverte değil açıldaki ayaklabaların, halatların, yelkenlerin içi, hatta saçlarımızın arası gıcır, gıcır kumla kaplı. Fırtına hızını alınca kuzeye doğru yol veriyoruz. Minorca Adası'na kadar 340 mil yolumuz var. Önce Sardunya'nın poyraz ucu, Capo Ferro'yu döneceğiz. Rahat bir seyirle 80 mil yol alıp, tam geceyarısı Bonifacio Boğazi'na giriyoruz. Boğazi girmemizle birlikte rüzgar da batıya dönüp kafadan esmeye başlıyor. Bu değişikliği yadırgamıyoruz. Akdeniz'de rüzgarın gitmeyi planladığımız yerden esmesine alıştık artık. Ege'den beri Uzaklar rüzgargülüne döndü; burnu hep rüzgarın estiği yönü gösteriyor.

Sardunya ile Fransa'ya ait Korsika Adası'nı ayıran boğazın genişliği 6 mil kadar. Haritada, boğazdaki adacıklar, sığıklar, transit geçen gemilerin hangi rotayı takip edecekleri fenerlerle gayet muntazam işaretlenmiş. Navigasyon masasındaki GPS'den istediğimiz an kesin mevkiimizi alabiliyoruz. Bütün bunlara güvenerek boğazi gece girmekte bir mahsur görmemişim. Ancak boğazi girince evdeki hesap çarşıdakine uymuyor. Fenerler her yandan birden çıkmaya başlıyor. Üstelik haritadakilere ek olarak, sanki olanlar yetmiyormuş gibi, yenilerini de koymuşlar. Her köşe başında yeşilli, kırmızılı bir başkası göz kırıyor. Bir an hangi yöne gideceğimizi kestiremiyorum. Gece mesafe tahmini yapmak zordur. Mesafeler olduğundan yakınmış gibi gelir. Karanlık gecenin içinde yanıp sönen ışıkların bazıları tam rotamızın üstündeymiş gibi gözüküyor. Bu kadar çok fener olunca haliyle hepsinin karakteristiği de farklı oluyor. Fenerler kitabındaki her fenerden bir tane mevcut! Ben içinden çıkamıyorum. Sibel yeni ehliyet aldığından onun bilgileri daha taze. Havuzluğa çıkıp uzun uzun bakıyor, ama onun da aklı karışıyor. Dert, bir tek fenerler olsa iyi. Tekne kafadan bindiren dalgalara baş vura vura ilerlemeye çalışıyor. Hava buz gibi. Korsika üzerinde çakan şimşekler insanı huzursuz ediyor. Böyle biçimsiz bir yere gece vakti girdiğim için kendime kızıyorum. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Daha önceleri de verdiğim gibi! Bilmece çözer gibi yolumuzu bulmaya çalışarak batıya doğru ilerliyoruz. Nihayet sabaha karşı kazasız belasız boğazi geçiyoruz. Vardiyayı Sibel'e teslim edip yatıyorum. İçim rahat. Önümüzde bizi bekleyen fırtınadan habersiz, kendimi uykunun kollarına bırakıyorum... **MBY**



Uzaklar'da çamaşır günü...

Polizia di Finanza

Demirlediğimiz koyun hemen kuzeybatısında Arbatas adlı büyük bir liman varmış. Sabah demir alıp oraya geçiyoruz. Yolcu gemilerinin, feribotların girip çıktığı, dev petrol platformlarının inşa edildiği hareketli bir yer. İçerde yatlar için de bir marina var. Akdeniz'de tahminimizden çok motor kullandık. Mazota verdiğimiz para yüzünden bütçemiz epey sarsıldı. Marina yerine limanın kuzeyindeki uzun rıhtıma aborda oluyoruz. Bağlandıktan biraz sonra üzerinde Polizia di Finanza yazan bir araba hızla gelip, teknenin hizasında duruyor. Buraya kadar girdiğimiz hemen her yerde dikkatimi çekmiştir; ne zaman yeni bir limana girsek, çok geçmeden resmi görevliler yanbaşımızda bitiyor. Bizimle birlikte gelmiş başka tekneler de oluyor, ama onlara uğramıyor, illa bize geliyorlar. Herhalde Uzaklar kırmızı rengi ve bayrağıyla, kırmızının boğazi çekmesi gibi, resmi görevlileri kendine çekiyor. Arabadaki memur evraklarımızı kontrol

Carabinieri...” İnşallah diğerleri de gelmeye kalkmaz diye düşünüyorum. Akşam hava karardıktan sonra bu kez üzerinde Guardia Costeria yazan bir araba geliyor. İsmine bakılırsa Sahil Güvenlik olmalı. Sahil Güvenlikçiler dünyanın her yerinde birbirlerine benziyorlar; anlayışlı ve yardımsever oluyorlar. Ancak arabadan aksi bir adam iniyor. Bağlandığımız yer balıklara aitmiş.

Terk etmemizi istiyor. “Peki, ama izin verirseniz sabah erken çıkalım” diyorum. Akşam vakti nereye gideceğiz, hem içerde masayı da kurmuşuz! Fakat memur çok inatçı, hatta küstah... Mahalle kabadayı gibi tek elini belini koyup, “burayı hemen şimdi terk edeceksiniz” diyor. Kızdıracak bir şey de söylemedik, kime celallendiyse hıncını bizden çıkarıyor. Buranın kralı o, her horoz kendi çöplüğünde öter. Palamarları toplayıp rıhtımın sonuna, çöp toplama teknesiyle, yüzer vinç arasındaki, ancak bizim sığabileceğimiz kadar bir boşluğa girip bağlanıyoruz.